

44933459-1	31/10/2014	מערב סופהשבו - המוסף	עמוד 50	1/2	25.27x29.54
ערוץ 1 - 86861					

הלם קרב

אנשי חדשות 10 החליטו לתעד את קשייהם בצוק איתן, אבל איבדו לגמרי את הדרך • "עמוק במים" היא סדרת נוער שלא חוששת לגעת בנושאים ערכיים • ולא ברור למי מיועדת "משפחה שולטת" האווילית

"יומן מלחמה", ראשון, 26.10, ערוץ 10

לכתבי ערוץ 10 שסיקרו את מבצע צוק איתן היה קשה. לפעמים אפילו מכאיב. אז מה? היכן החדש והלא ידוע? לכולם היה קשה ומכאיב. על זה עושים סרט? הרעיון מצוין. מתישהו במהלך המבצע תפסו אנשי הערוץ - שבדרך כלל מוליכים את החיבה מחוץ לקופסה - שהם לא רק מספרי הסיפור, אלא בעצמם מהווים סיפור. קשייהם, עייפותם, התלבטויותיהם, ואולי השימומן באולפנים גדושי המומחים, הוא סיפור חדש ומעניין בפני עצמו ששווה לתעד ולהפוך לסרט בשלב מאוחר יותר. חשבו וצדקו. הסרט "יומן מלחמה", שביימה ציפי ביידר וגיבוריו המרכזיים הם אלון בן דוד, אור הלר, אלמוג בוקר ומשפחתו, וקצת תמר איש שלום, נדב איל ואושרת קוטלר, הוא התוצאה.

רק שבדרך הסרט מאבד את הדרך. משפחתו של אלמוג בוקר, המתגוררת בקיבוץ זיקים, עוזבת את ביתה המצוי בטווח האש ונוסעת לצפון. קשה לאלמוג. קשה גם לאלון בן דוד שלא נמצא בבית ובנותיו מתגעגעות. קשה לתמר איש שלום ולאושרת קוטלר ולנדב איל. קשה לדורון הרמן (כהופעה רעשנית שלא עזרה את אמוני) - קשה לכולם. דברת מתמשכת של קשה. עובדים קשה, מתלבטים קשה, עצוב להם - החידוש שבפגישה השונה מתפוגג במהירות וטובע בים העצוב והקשה. למי יש כוח לכל הדברת הזאת?

איפה כוסות הקפה שחור מפלסטיק? בדלי הסיגריות שבפנים? איפה העורכים והמפיקים הקורסים מרוב עייפות על הטלפונים בניסיון

נואש להשיג עוד מרואיין, עוד "מומחה", עוד מזרחן/ראש שב"כ/מפקד חיל האוויר לשעבר לתוכנית שעולה עוד רבע שעה במקום זה שהריז ברגע האחרון? איפה אלון בן דוד/צבי יחזקאלי/אור הלר שואגים לתוך טלפון של מקור בניסיון לחלץ איזשהו שביב מידע, רגע לפני שהמהדורה הבאה עולה לאוויר?

כולם מחויטים, מעונבים, רגועים באולפן או על גג עיריית תל אביב. זיעה? מתח? מערכת במלחמה? לא אצלנו. ומזה אנחנו אמורים ללמוד על הקושי הגדול?

"מידע" - זה הסיפור התקשורתי הגדול של מבצע צוק איתן. בעצם היעדרו של המידע הזה. כמעט שלושה שבועות של לחימה חלפו עד שהצבא התיר לעיתונאים להצטרף לכוחות הלוחמים בתוך הרצועה. עד אז נאלצו כלי התקשורת - ואיתם גם אנחנו - להסתפק בפרסורים שסיפק להם דובר צה"ל. כדי להתגבר על דלילות החומר, למול שעות השידור האינסופיות, פרצה באולפנים דברת ענקית של "מומחים". אם התפרץ תסכול תקשורתי במהלך הקרבות, אם נעשה בערוצים השונים איזה חשבון נפש, איזה חיפוש של דרך אלטרנטיבית להשגת מידע אובייקטיבי שתעקוף את המחסומים הגבוהים שהציב הצבא - דבר מאלה לא מוצג בסרט.

במקום זאת קיבלנו עצב ועוד עצב וקצת הגיגי תמר איש שלום ונדב איל, איזה צוק איתן מונוטוני ופטפטני כזה. חבל.

"עמוק במים", ימי ראשון ורביעי, החל מ-26.10, ערוץ 1

"עמוק במים", סדרת הדרמה החדשה לנוער שעלתה השבוע בערוץ 1, גורמת לאנחת רווחה כבר במבט ראשון: היא מצולמת בים ובמתקן החוף של צופי ים ולא בחדר בנוי תפאורת קר-טון. משתתפיה אוחזים בידיהם משוטטים וחבלי מפרשים ולא אייפד, טאבלט, טלפונים סלולריים ושאר מפלצות אלקטרוניות. אני לא תמים, אין לי ספק שהמפלצות יופיעו במהלך הסדרה, ביחד עם אחיינים ה"ה פייסבוק, אבל טוב לפגוש סדרה שלא כורעת ומשתחווה מיד בפרק הפתיחה בפני הקדמה הלא כל כך סימפתית.

מאידך, "עמוק במים" מעוררת חשד כבד כבר

בדיאלוג הראשון בין מאצ'ו א' למאצ'ו ב': הנה תקציר שלו, עד כמה שהצלחתי להיזכר:

מאצ'ו א': אז אנחנו פה שני השפיצים, אה, גבר? מאצ'ו ב': באורגניל.

מאצ'ו א': באוריינטל.

סוף דיאלוג. א' וב' מאותו הכפר, אותו חיי תוך דיבור - מה יש לומר. ז'אן קלוזד ואן דאם וסטיבן סיגל לא היו מדקלמים את הטקסט העמוק הזה טוב יותר. כטיפוס דל שרירים, שאוהב ונוהג לשוחח בלשון האדם הפשוט ומבקש להקנות את ההרגל הזה גם לצאצאי, כבר שיגרתי יד עצבנית לעבר השלט בכוונה לנדוד למחוריות נעימים יותר במרחבי הממיר, אבל בחלוף מספר דקות זנחה "עמוק במים" את דיבור המאצ'ו המעצבן הזה וחזרה לחברת האדם.

בפרק הראשון קולטת השכבה שני נערים ונערה בעלי עבר עברייני, הנמצאים בפיקוח קצין מבחן, והשתתפות מוצלחת בצופי ים היא הצ'אנס האחרון שלהם - אם ייכשלו בו ייכלאו במוסד לנוער עברייני. כצפוי, השלושה מתחילים את הניסיון ברגל שמאל ועורמים קשיים על קליטתם. עין בוגרת מנוסה יכולה להעריך כי הסוף יהיה פחות או יותר טוב, ואפשר ללמוד מעלילת המשנה כי "עמוק במים" לא מעמידיה פנים רק בתחילה שאינה מתכוונת להתעסק בפייסבוק ואייפד, אלא שפניה לעניינים רציניים מעט יותר, ושגם בנושאים ערכיים לא

כולם מחויטים, מעונבים, רגועים באולפן או על גג עיריית תל אביב. זיעה? מתח? מערכת במלחמה? לא אצלנו. ומזה אנחנו אמורים ללמוד על הקושי הגדול?